

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/153/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5116213250
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 08. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yveta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5116213250.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvety Dzugasovej a členov senátu JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci žalobcu: OTP Banka Slovensko, a.s., so sídlom Štúrova 5, Bratislava, IČO: 31 318 916, zastúpeného spoločnosťou: Roman Kvasnica a partneri, s.r.o., so sídlom Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, IČO: 36 866 598, proti žalovanej: H. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. E. XX, M. E. - R., v konaní o zaplatenie 8.580,71 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 14C/87/2016-63 zo dňa 28. marca 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina, č.k. 14C/87/2016-63 zo dňa 28. marca 2017 vo výroku, ktorým súd žalobu vo zvyšku zamietol a vo výroku o trovách konania,
p o t v r d z u j e .

Žalovaná n e m á voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Vo zvyšnej časti, nenapadnutej odvolaním, z o s t á v a rozsudok okresného súdu nedotknutý.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi podľa § 497, § 499, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1, 2, § 506 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „zákon“), § 517 ods. 2 Občianskeho zákona v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. sumu 10.508,39 Eur spolu s 1 % ročným úrokom z omeškania od 17.06.2014 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Súd žalobu vo zvyšku zamietol (výrok II.). Žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na skutočnosť, že žalobca a žalovaný uzavreli Zmluvu o poistenom OTP expres úvere č. 0585 401312RSU (ďalej zmluva) zo dňa 25.09.2012, na základe ktorej sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi spotrebiteľský úver v sume 9.000,00 Eur pri úverovej sadzbe stanovenej súčtom základnej sadzby pre spotrebiteľské úvery (ZSSUR3) a hrubej marže 10 % s východiskovou sadzbou spotrebiteľského úveru ku dňu podpísania zmluvy vo výške 16,50 %, pričom dlžníkovi bola poskytnutá zľava z úrokovej sadzby vo výške 0,8 % p.a. pri ročnej percentuálnej miere nákladov 19,97 %, celkovej čiastke, ktorú má dlžník zaplatiť podľa údajov platných v čase uzavretia zmluvy 16.044,25 Eur a priemernej RPMN nákladov na príslušný spotrebiteľský úver 1,40 % s tým, že úver bol splatný v 84 splátkach so splatnosťou prvej splátky 25.10.2012 a následne vždy 25. deň v mesiaci so splatnosťou poslednej splátky a konečnou splatnosťou úveru 25.09.2019. Zároveň bol dohodnutý poplatok za zabezpečenie poistenia vo výške 7,16 Eur zúčtovaný mesačný deň anuitnej splátky rovnako ako poplatok za vedenie úverového účtu vo výške 2,50 Eur za mesiac. V obsahu zmluvy

boli ďalej v článku 5. bod 2 dohodnuté poplatky za prvú upomienku 25,00 Eur, každú ďalšiu upomienku 25,00 Eur, zmenu zmluvných podmienok 65,00 Eur a nedočerpanie úveru vo výške 3 % z nedočerpanej čiastky úveru. Súčasťou zmluvy boli Všeobecné obchodné podmienky. Zároveň pred uzavretím zmluvy boli dlžníkovi poskytnuté štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere. Listom zo dňa 24.04.2014 vyzval veriteľ dlžníka na splatenie záväzku po lehote vo výške dlžnej čiastky 2.416,70 Eur najneskôr do 09.05.2014. Podľa pripojenej doručky bola zásielka vrátená ako neprevzatá v odbernej lehote. Listom zo dňa 03.06.2014 veriteľ vyhlásil úver za predčasne splatný, uplatnil si nároky na úhradu istiny 8.704,30 Eur, úrokov 1.826,12 Eur, úrokov z omeškania vo výške 7,53 Eur a poplatkov 86,68 Eur, pričom zásielka bola prevzatá adresátom 06.06.2014.

3. Súd v konaní nezistil existenciu neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré by sa vzťahovali k uplatnenému nároku, alebo ktoré by mali vplyv na povinnosti spotrebiteľa - žalovanej, na zaviazanie ktorých žiadal žalobca. Nebola sporná ani požičaná istina ani podmienky, za ktorých bol spotrebiteľský úver poskytnutý a sporné neboli ani úhrady žalovanej. Žalovaná v konaní žiadne skutočnosti nepreukazovala, počas konania bola nečinná.

4. Z výpisu z účtu mal súd preukázané, že dňa 25.09.2012 na základe Zmluvy žalovaná čerpala sumu 9.000,00 Eur. Úver bol poskytnutý ako bezúčelový spotrebiteľský úver a žalovaná do zosplatnenia uhradila spolu 1.089,34 Eur, z čoho na istinu bolo započítané 295,97 Eur, na úhradu zmluvného úroku 639,44 Eur, 1,65 Eur na úroky z omeškania a 152,28 Eur na poplatky za vedenie účtu a poisťné. Po uplatnení nárokov na predčasné zosplatnenie listom z 03.06.2014, prevzatým 06.06.2014, predstavovali 8.704,03 Eur istinu, nezaplatený úrok 1.826,12 Eur, úrok z omeškania 7,53 Eur a poplatky 86,68 Eur - do zániku zmluvy a poisťného vzťahu 94,03 Eur.

5. Sporným v konaní bol nárok veriteľa na úhradu zmluvných úrokov po tom, ako veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Jednoznačne súd ustálil, že v konaní bola uzavretá spotrebiteľská zmluva podľa ust. § 52 Občianskeho zákonníka, o poskytnutí spotrebiteľského úveru. Právny vzťah medzi účastníkmi preto bolo potrebné považovať za vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy aj v súlade s konštantnou judikatúrou ESD citovanou v napadnutom rozhodnutí a eurokomfortným výkladom smerníc Európskej únie č. 87/102/EHS do platnosti smernice č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere. Vo vzťahu k nároku po zosplatnení súd jednoznačne konštatoval, že právny vzťah medzi stranami posudzoval ako spotrebiteľský vzťah upravený zákonnými ustanoveniami zmluvy o úvere podľa Obchodného zákonníka (zmluva- hmotnoprávne ustanovenia - zmluvný typ) s ostatnými nárokmi upravenými špeciálnym zákonom o ochrane spotrebiteľa a zákona o spotrebiteľských úveroch a v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka nad rámec obligátnych ustanovení zmluvy o úvere podľa Obchodného zákonníka. Ustanovenia Obchodného zákonníka, ktoré upravujú zmluvný typ - úver, ustanovujú pre prípad omeškania s vrátením úveru sankciu, právo veriteľa odstúpiť od úverovej zmluvy a to v prípade, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace (§ 506 Obchodného zákonníka). Podľa právneho názoru Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015 sp. zn. 3MCdo/14/2014 ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou. Jednoznačne uplatnenie práva na predčasnú splatnosť úveru podľa § 506 Obchodného zákonníka nemôže priniesť veriteľovi nepriaznivejší výsledok spočívajúci v strate nárokov, ktoré doposiaľ nadobudol zo zmluvného vzťahu, najmä ak podľa výslovného znenia právnej normy má právo požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi. Pri tejto povinnosti však s poukazom na úpravu vzťahu so spotrebiteľom súd konštatoval, že je potrebné prehodnotiť aj doterajšiu judikatúru k povinnosti vrátiť istinu s úrokom po splatnosti celého úveru.

6. Vzhľadom na skutočnosť, že ustanoveniami obchodného práva sa spravujú len základné právne inštitúty a výklade právnych noriem a záväzkov v pochybnostiach v prospech spotrebiteľa, mal súd za to, že ust. § 506 Obchodného zákonníka, ale aj § 502 a § 503 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka je potrebné vykladať tak, že veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov počas trvania zmluvného vzťahu, teda buď počas trvania zmluvy alebo do mimoriadnej splatnosti úveru. Uvedenému nasvedčuje skutočnosť, že zmluvné úroky z úveru sú základnou náležitosťou tohto inštitútu, teda trvajú počas existencie zmluvy, jej účinnosti ako aj z dôvodu, že sú splatné spolu so splátkami prípadne na konci lehoty na vrátenie prostriedkov (prípadne aj ku koncu roka). Ak teda dôjde k odstúpeniu od zmluvy, nastupujú účinky ex tunc, teda nároky na splatné úroky a iné zmluvné nároky nezanikajú, ale nemožno po ukončení

zmluvného vzťahu požadovať ďalšie nároky zo zmluvy, ktorá zanikla, teda aj ďalšie splácanie úrokov. Ak by súd pripustil takúto možnosť, teda existenciu nároku na zaplatenie zmluvných úrokov po mimoriadnej splatnosti úveru (prípadne po zániku zmluvy) takýto nárok by prislúchal popri úroku z omeškania z celého nároku (zosplateného úveru), čo by neúmerne obohacovalo veriteľa, avšak nebolo by zrejmé, kedy sú úroky splatnými z hľadiska aj prípadného premlčania, teda či ku koncu kalendárneho roka, či pri plnení a podobne. Fakticky by nárok na úhradu úrokov nebolo možné premlčať (§ 116 ods. 3 Občianskeho zákonníka), pretože by nejestvovala ich splatnosť. Ak by sa premlčanie úrokov po zosplatení (§ 506 Obchodného zákonníka) v zmysle judikatúry vzťahovalo k premlčaniu nároku na vrátenie istiny, tak celá konštrukcia by nedávala zmysel, pretože úroky je potrebné považovať za príslušenstvo podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktoré je možné oddeliť a previesť, teda musia byť schopné aj samostatného osudu ako peňažná pohľadávka, teda musia byť vyjadrené aj dobou splatnosti. Je nepredstaviteľné, aby v prípade premlčania nároku na vrátenie (zaplatenie) istiny zanikol aj nárok na úroky, ktoré vznikli do okamihu premlčania istiny, ktoré napr. mohli byť aj samostatne postúpené. Naopak, právnu istotu do vzťahu vznáša presne určená splatnosť úrokov ukončením zmluvného vzťahu, pretože po ukončení zmluvného vzťahu nastupuje naopak sankcia pre omeškanie dlžníka s peňažným plnením v podobe úrokov z omeškania, teda právo veriteľa požadovať vrátenie všetkých splatných nárokov, istiny vrátane sumy dosiaľ splatných úrokov a poplatkov.

7. Úroky zo zmluvy sú výslovne zmluvný nárok, nemožno ich požadovať mimo existencie zmluvy o úvere (kde ich výška je limitovaná počas právneho vzťahu a ak neboli jasne dohodnuté, je povinnosť ich úhrady v obvyklej výške), teda ak ich nemožno požadovať v prípade, ak zmluva nevznikla, tak ich nemožno požadovať ani v období po zániku zmluvy. Samozrejme týmto nie je dotknutá povinnosť dlžníka nahradiť prípadnú škodu porušením právnej povinnosti vrátiť peňažné prostriedky, ktorá môže spočívať aj v ušlom zisku, teda do výšky prípadných úrokov, ktoré by veriteľ obdržal, keby tieto prostriedky poskytol inému dlžníkovi. V uvedenej súvislosti okresný súd poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2015 sp. zn. 6Co/190/2014, z ktorého rozhodnutia citoval pasáže dôvodovej časti rozhodnutia.

8. Súd preto spoločne s uvedeným názorom iného súdu vysloveného v odvolacom konaní konštatoval, že ak by mal veriteľ práva nie len na úroky z omeškania, ale aj zmluvné úroky, nebolo by v jeho záujme čím skôr vymôcť nárok na vrátenie požičaných prostriedkov, pretože by inkasoval ďaleko viac, ako keby tieto prostriedky poskytol inému dlžníkovi, a to aj keby nedošlo k zmene výšky úrokových sadzieb (odhliadnuc od zníženia úrokových sadzieb po zmene monetárnej politiky ECB). Preto považoval súd za logické, že veriteľ má nárok na vrátenie všetkých nárokov ku dňu mimoriadneho odstúpenia od zmluvy a následne na zaplatenie úrokov z omeškania z tejto sumy, ak nebola vrátená. V tomto smere mal za potrebné aj vykladať jednotlivé ustanovenia zákonnej úpravy zmluvy o úvere, z ktorej je zrejmé právo veriteľa na zaplatenie úrokov od poskytnutia prostriedkov do ich vrátenia, ale tento vzťah musí byť limitovaný existenciou a trvaním zmluvného vzťahu, teda zmluvné plnenia nemožno požadovať po tom, čo zmluva zanikla, či už výpoveďou, odstúpením, alebo uplynutím času.

9. Z uvedených dôvodov súd priznal žalobcovi splatné nároky ku dňu mimoriadnej splatnosti úveru, teda odstúpeniu od zmluvy tak, ako ich súd vyššie vyčíslil v súhrnnej výške 10.508,39 Eur spolu s 1 % ročným úrokom z omeškania od 17.06.2014 do zaplatenia a nároky uplatnené žalobou vo zvyšku zamietol.

10. Z dôvodu omeškania dlžníka s úhradou peňažného záväzku súd priznal žalobcovi aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania, na ktorý by mal veriteľ nárok až vo výške 5,05 % ročne, teda v sume o 5 % vyššej ako je základná sadzba ECB stanovená ku dňu omeškania, avšak nárok priznal len v uplatnenom rozsahu 1 %.

11. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, a to proti jeho výroku, ktorým súd žalobu vo zvyšku zamietol. Podané odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP s tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým podanú žalobu žalobcu v časti uplatnených úrokov po vyhlásení mimoriadnej splatnosti pohľadávky zamietol, označil za nesprávny a vydaný v rozpore so zákonom. Oprávnenosť nároku na zaplatenie úrokov aj po splatnosti úveru žalobca preukazoval nielen znením Zmluvy o úvere, všeobecnými obchodnými podmienkami, ustanovením § 503 ods. 3 druhá veta Obchodného zákonníka, ale aj ust. § 16 ods. 1 veta druhá zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, z ktorých jasne vyplýva, že rozhodujúcim pre zánik povinnosti dlžníka (spotrebiteľa) platiť dohodnutý úrok, je moment splatenia dlhu, nie samotná skutočnosť, že nastala splatnosť úveru. Na

podporu správnosti svojho názoru žalobca poukázal na komentár k ust. § 502 Obchodného zákonníka, druhé doplnené a prepracované vydanie, IURA EDITION, Bratislava, str. 404. Žalobca tiež poukázal na totožnú právnu úpravu úročenia úveru, ako aj pôžičky aj v právnom poriadku Českej republiky, na podrobne odôvodnený judikát NS ČR sp.zn. 33Odo/657/2005 zo dňa 27.06.2007. Taktiež dal do pozornosti rozhodnutie NS SR v obdobných veciach, konkrétne rozsudok sp.zn. 3Obdo/3/2009 zo dňa 28.10.2010, ktorým boli priznané úroky z poskytnutého úveru aj po konečnej splatnosti úveru, ako aj poplatky za vedenie úverového účtu. Odvolateľ poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 4Cob/146/2013 zo dňa 24. januára 2014, z odôvodnenia ktorého citoval vybranú pasáž a z ktorého vyplýva, že veriteľ má nárok na úroky nielen do doby splatnosti úveru, ale do doby vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov, teda aj po splatnosti celého úveru. Nadväzne odvolateľ žiadal návrhu v celom rozsahu vyhovieť a priznať náhradu trov odvolacieho konania, alternatívne žiadal rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

12. Žalovaná zostala v odvolacom konaní nečinná, výzva na vyjadrenie k odvolaniu jej bola doručená dňom 22.06.2017, na túto však písomne nereagovala.

13. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (postupom podľa ust. § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 CSP a 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP v napadnutom výroku, ktorým súd žalobu vo zvyšku zamietol a vo výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

14. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, pre rozhodnutie o žalobe žalobcu, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 až § 222 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

15. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolacie námietky žalobcu formulované v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu.

16. V konaní nebolo sporným, že vzťah strán sporu je potrebné posudzovať ako spotrebiteľský vzťah upravený zákonnými ustanoveniami zmluvy o úvere podľa Obchodného zákonníka v spojení s ostatnými nárokmi upravenými špeciálnym Zákonom o ochrane spotrebiteľa a Zákona o spotrebiteľských úveroch a taktiež v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka, ktoré okresný súd podrobne citoval v napadnutom rozhodnutí. Žalobca sa dovoľával nárokov na odplatné úroky, ktoré by patrili v prípade, ak by bol zachovaný stav zákonnej domnienky, a teda trvanie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy za stavu, že veriteľ aj spotrebiteľ budú plniť podľa podmienok a v termínoch dohodnutých v zmluve. Keďže tento stav netrvá, je zrejmé, že došlo k zmene záväzku, ktorá bola privedená omeškaním spotrebiteľa a súčasne predčasným zosplatnením úveru zo strany veriteľa. Predčasné zosplatnenie úveru predstavuje jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej požičanej sumy. Stav výhody splátok spočíva v tom, že veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne vracia a spláca, za čo patrí veriteľovi úrok. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatnení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Veriteľ teda navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmami vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým

dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. V protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.

17. K námietke žalobcu, že mu mali byť v konaní priznané aj úroky po splatnosti úveru, krajský súd uvádza, že aplikačná prax súdov sa otázkou priznania úrokov za úver po splatnosti pohľadávky, a teda popri úrokoch z omeškania, či iných sankciách už zaoberala. Nemožno preto vyčítať súdu prvej inštancie, že pri svojom rozhodovaní inšpiroval sa a vychádzal z právnych záverov Krajského súdu v Prešove zo dňa 30. júna 2015 sp.zn. 6Co/190/2014, s ktorými závermi sa stotožnil odvolací súd aj v prejednávanej veci. Na podporu uvedenej právnej argumentácie odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 18.09.2012 sp.zn. IV.ÚS 476/2012-14, kde ústavný súd považoval za ústavne akceptovateľný výklad rozhodnutia súdu, keď po zosplatnení úveru nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru. Z uvedených záverov vychádzal odvolací súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti napríklad v konaní a rozhodnutí sp.zn. 6Co/185/2016 zo dňa 28. septembra 2016, resp. sp.zn. 6Co/50/2017 zo dňa 28. júna 2017.

18. V nadväznosti na všetky vyššie uvedené skutočnosti, pokiaľ ide o vec samú, je potrebné konštatovať, že vo vzťahu k zamietavej časti výroku rozsudku súd prvej inštancie teda vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania, žalobca neuviedol žiadne relevantné okolnosti, ktoré by mohli prívodiť zmenu napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd poukazuje na vecne správne a výstižné dôvody napadnutého rozhodnutia, na ktoré v celom rozsahu poukazuje.

19. Správne preto postupoval súd prvej inštancie pokiaľ žalobu vo zvyšku zamietol, a preto odvolací súd rozsudok okresného súdu v tejto časti ako vecne správny potvrdil.

20. Odvolací súd ako vecne správne potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania, ktorý plne zodpovedá ust. § 255 ods. 1 CSP.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanej ako úspešnej procesnej strane nepriznal nárok na ich náhradu. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalovanej v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli.

22. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 za, 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).